

(הקלטה): טיפול-ל.ס.ד. באדון די-נור, טראנס רביעי, בקלניקה שלי, המחלקה הפסיכיאטרית, באוניברסיטה הממלכתית בליידן.

ולפתע

— — — הקולות יוצאים מן הרמקול כשלשלאות סכוכות, מלוהטות. השמש מציתה בהם ארגמן, וכך הם זורמים מן הרמקול אל אזני וממלאים את חלל ראשי. כל מה שמילא קודם את נפחיהגולגולת, מרחף עכשיו מחוצה לי, לנגד עיני. וקולות-הצעקה הולמים בריק זה החלול: „לאייהודים לצעוד החוצה!!!“ זו לי פעם ראשונה שאני רואה את פניהם של חיילי היטלר, וזו פעם ראשונה שאזוני קולטות את צריחת הפקודה בגרמנית:

!!! NICHT JUDEN AUSTRETEN

עירי.

העיר הסולנית הראשונה ליד הגבול הגרמני.

עירי.

שוב אינני מכיר אותה יומיים לאחר פרוץ מלחמת העולם השנייה.

כל הגברים היהודים עומדים בגוש אחד צפוף, כאלומה נשכחת בלב שדה-שלף ריק מאופק עד אופק. אני רואה את החגורה הקושרת אותם יחד, הגורה קלועת אימה ופחד, שזורה מלים של גחלי-אש להטות:

!!! NICHT JUDEN— AUSTRETEN

סלקציה!

אני רואה יד מגיעה מלמעלה, אוחת בציצית-ראשי ומוציאה אותי מתוך האלומה, ועם שאני נשלף ומביט מטה אני רואה את ריק החלל שנפער אחרי בלב האלומה.

נלקחתי לחפור.

בור אני כורה. מולי עומד היהודי עטוף טלית ותפילין. הגרמני, אקרה שלוף בידו, מחכה עד שיתאספו כל שאר חבריו כדי להנציח את המעמד בצילום למזכרת.

בור אני חוסר. בוריקבר.

השמש כולה זוהרת על להב המעדר. עם כל נעיצת מעדר באדמה אני קובר את השמש, ועם כל פריקת-עפר השמש מופיעה שוב על להב המעדר, זוהרת שבעתיים.

אני כורה בור. זה שחפר לפני התמהמה. הגרמני נוטל מידו את המעדר: „אני אעזור לך, אני אראה לך איך חופרים. הבט וראה!“ להב המעדר הבוהק בשמש מתרומם ונחת מלוא הכוח היישר אל גרונו של הנחשל.

„בך חופרים!“ ושוב נחת להב המעדר בפניו של הנחשל. ושוב ושוב: „בך חופרים!“

צלפי-אדם. שסעי-בשר יוסיעו בתצלום.

ואני כורה קבר.

אינסטינקטיבית אני מרתיע את המעדר לאחר למראה תולעת קטנה שאינה מוצאת דרכה, אצה הנה והנה מבוהלת תחת להב המעדר המורתע שבידי.

ממעבה-האדמה עולה אלי זעקת התולעת: „אני החיים! אני החיים!“

„חיה!“ זעקת אלי התולעת המחפשת לה מחסה, חפור וחיה!... כל עוד יודך חופרות אתה חיה!“

מולי עומד היהודי, מעוטר בטלית ותפילין זה-בית“ שעל ראשו מחולק, נראה כנזר. סביבו צוהלים הגרמנים. זר של קוצים הם נותנים על ראשו של היהודי, מוחאים כפיים, רוקדים סביבו, צוהלים ושרים: „הושע-נא!... הושע-נא!... מלך ישראל!“

ואני רואה איך התפילין שלי-ראש מתרוממות מעל זר הקוצים, נפתחות כדלתות ארוני-הקודש, הקלף שבתוכם נגול החוצה, ואותיותיו ניתקות ממנו אחת-אחת, רוחפות ומסתדרות מעל ראש היהודי ככתובת-זהרורים: „שמע ישראל, אדוני אלוהינו, אדוני אחד!“

השמיים נדלקים. אך עלטה עלי-פני הארץ, עם שהשמיים בוערים. הלהבות משתלחות מעלה. והנה ברק יוצא מן השמיים ומצית את האלומה בשדה הנהפכת ללפיד, ויד יוצאת ונושאת את הלפיד ומדליקה בו את מנחתו של הבל, ואש המנחה מפיצה אור-אש בעלטה, ובשמיים נפתחת ארובה וקטורת-המנחה של הבל עולה, עולה אל מעלם הגבהים המאכלים.

וקין מביט מעלה אל פתח הארובה בשמיים, אל האש המאירה במנחתו של הבל, אל יהודי העיר בתוך האלומה הדולקת כלפיה, ומנוף ידו כבברכת היילי-היטלר.

אני רואה את אגרופו של קין מונף כלפי הארובה שנפתחה בשמיים ואני יושב אצל הנר הדולק בישיבת-הכמיילובליון ולידי סיני. שלושה אנחנו, שלושה תלמידים שבחר הרב שפירא, ללמוד קבלה בכל ליל חמישי-בשבווע, כל הלילה, עד אור הבוקר. הלילה נמצא עמנו לא הרב פרומר מקוויזיגליוו אלא הרב שפירא עצמו. ספרי-הזוהר פתוח לפני. עומדים אנו בפרשת בראשית: „וינחם השם כי עשה את האדם, ויתעצב אל לבו...“

הנר הדולק מאיר רק את הספר הפתוח לפני על השולחן. יתרת-האולם רחבי-הידיים שרויה באפלה, והרב שפירא, במעיל פשתן לבן ארוך, פוסע ליד הקיר, לאורך האולם, משך כל הלילה, כל הלילה, ואנו הגה לא יוצא מפינו. אינני רואה את הקיר השרוי באפלה, אך רואה אני את דמותו של הרב בחלוקן הלבן, החולף כעמוד לבן, בא מן העלטה ונבלע בעלטה. כל הלילה, כל הלילה, ודמותו הלבנה, מלוא הלילה, מאירה לי את פסוקי הזוהר:

„והנפילים היו בארץ — — — אלה השדים עזא ועזאל...“

„ויאמר השם אמחה את האדם אשר בראתי — — —“

ואני רואה את קין פותח ארובה המזדקרת מתוך התהום כנגד הארובה בשמיים שנפתחה לקבל את מנחתו של הבל.

לצדי יושב סיני ואני מורה לו באצבעי בתוך ספר הזוהר עם שעוני שואלות, אם רואה הוא כמוני איך עולים עזא ועזאל מתוך ארובת הקרמטוריון באושוויץ להמליך את נוקליאום מלכם להיות מלכו של עולם.

אני מביט אל חברי סיני ורואה אותו במחנה נירוואלדן: מסיל עצמו בתחננוניו לרגלי ראשי-הבלוק: „ראשי-בלוק רחום! ראשי-בלוק מתוק! הלקה אותי ולא את אביו...“ ואיטשה-מאיר הצהוב, אביו, שגזרו עליו מלקות-מיתה, צועק אל בנו: „סיני, הסתלק מכאן! אני גוזר עליך בגזירת ביבוריאב, לך מכאן! לך! לך!“

סיני — שהרב שפירא אמר עליו: „תלמידים כפיני הם פארה והדרה של ישיבת-הכמיילובליון“ — הוציא את נשמתו תחת מקלו של ראשי-הבלוק, ואיטשה-מאיר הצהוב, חסיד וירא-שמיים, מסרב לומר „קדיש“ אחרי מות בנו. „סיני לא מת“, הוא אומר, „סיני עלה לשמיים כשרף ברכב-אש. ואין אומרים „קדיש“ אחרי אליהו.“

אצבעי מונחת בספרי-הזוהר על השמות עזא ועזאל המודפסים באותיות גדולות, ואני זועק אל הדמות הלבנה הרוחפת מעלטה אל עלטה:

„מורי ורבי! אל תחשה!! תן לפני, תלמידך המובהק, ביאור לזוהר הסתום הזה!“

דמעותיו של סיני נושרות על ספרי-הזוהר הפתוח לפני ואני מחבקו אל לבי ושומע את שפתיו לואטות: „איך לי תיקון בעולמות העליונים. עברתי על לאו מסורש בתורה, המריתי את פי אבי. עברתי על מצוות ביבוריאב.“

הוי מורי ורבי! תלמידך עולים בעשן-ארובה של עזא ועזאל. סיני לא טעם טעם חטא. אל תחשה! צוה גם אתה. גזור גם אתה גזירה. צדיק גזור והקב"ה מקיים!

הוי, מורי ורבי! אתה חייב לנו פירוש, כי הזוהר כספר הסתום לפנינו. מדוע הועלה סיני קרבן-עולה? במזידי נשאתי את שלד גופו המוזולמני אל המשאית המובילה את הגזויות לשריפה. מורי ורבי! מורי ורבי!